sisse, ja pea näggi ta ennese ümber palju rahwast, nende hulkas ka palju hantwärgi sellisid. Need jöid, ja enneste laulusid lauldes, teotasid Jummala sönna ja rigi seadusi, kuningaid ja üllemaid ja köik mis ial pühha on, naerdes ja pilgates, ja püüdsid teine teise ette jönda roppu kombe ning häbbemata sönnadega. Peter olli wait, temma südda kohkus. Se kubbin ja kärrin olli pealt nähha nagu pörguliste piddu. Peter ehmatas, kui mötles: kas need peawad mo sõbrad ollema! Siis mötles ta omma issa, omma emma ja öe ja wenna peale, kes temmast kaugel ärra ka tänna Pühhapäwa pühhitsesid, omma puhtas toas istusid, Piibli wõi laulu ramatu seest luggesid, ehk ka mõnne hea sõbraga taewa rigi ehk mailma asjust juttu ajasid, ehk ka seltsis omma armsa liñna ümber ja mäggede wahhel kõndimas ollid.

Ta peasis ilma, et kegi tähhele panni, siit liñna minnema; läks koju ja heitis, et öhtu olli, pitkali; agga ei tulnud und temma silmi, enne kui wast hommiku pole; öhtust ööd tullid köiksuggused mõtted ta süddamesse, ja mittu sönna, mis Jürri ja temma sõbrad räkinud, ei tahtnud temma melest miñna. Ta olli kiusatusega raskeste wõitlemas. Sepärrast wõttis ta tuld üllesse, löi Piibli ramatu lahti, ja lugges Taweti Laulu:



„Wägga önnis on se innimenne, kes ei käi õelate nõuu järrel, egga seisa pattuste te peal, egga istu pilkajate kildas, waid kel hea meel on Jehowa käsju-õppetusest, ja urib ta käsju-õppetust järrele ööd ja päwad. Siis on temma otsego pu, mis we soonte äre on istutatud, mis omma wilja annab ommal ajal, ja kelle lehhed ei puddene, ja köik, mis ta wõttab tehha, lähhäb korda. Agga nõnda ep olle õelad; waid nemmad on kui hagganad, mis tuul laiale ajab. Sepärrast ei wõi õelad mitte kohtus seista, egga pattused õigete kogguduses. Sest Jehowa tunneb õigete teed; agga õelate te lähhäb hukka.“ — Sai ta sedda luggenud ja eilse päwa luggu mele tulletanud, mis ta te peal ja trahteris olli kuulnud ning näinud, kuidas seal Jummala pühha sönna, temma seadus ja wallitsemine taewas ning mailmas sai teotatud, siis tulli ta mele üks salm Jummala sönnast, mis ta jo ommas lapse põlwes olli õppinud: Jehowa pärralt on Ma ja selle täius, mailm ja kes seal peal ellawad; ja et Jesuse pühha ju isse on räkinud: Andke keisrile, mis keisri kohhus ja Jummalale mis Jummala kohhus, — ka maksu, kellele maksu tulleb anda; ja ta mötles Jummala käsju peale: Palle higgis pead sa tööd teggema! Siis tulli temmale hirm ja häbbi selle peale möeldes, et ta ka nisugguse